

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **HUL HO, s.r.o.**, se sídlem Thomayerova 2830/10, Aš, zast. Mgr. Petrem Hronem, advokátem, se sídlem Bucharova 1314/8, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22026/17/5300-22444-704601, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30 Af 31/2017 - 53,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad pro Karlovarský kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 22. 12. 2016 platební výměr č. j. 990283/16/2403-50522-401240, kterým podle § 101h odst. 1 písm. c) a odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), žalobkyni uložil pokutu ve výši 30.000 Kč podle § 101h odst. 1 písm. c) zákona o DPH za nepodání následného kontrolního hlášení na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení za období duben 2016.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správce daně.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí, jakož i platební výměr správce daně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud předně nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Přestože shledal, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k žalobní námitce, jež se týkala použití § 33 odst. 4 daňového řádu v souzené věci, dovodil, že implicitně dal v napadeném rozhodnutí najevo názor, že pravidlo, podle kterého případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, se na daný případ nepoužije. Výslovné nevyjádření uvedené námitky tak v daném případě nebylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[5] Dále se již krajský soud zabýval posouzením stěžejní sporné otázky o počítání času v případě fikce doručení při doručování prostřednictvím datových schránek, tedy možnosti použití § 33 odst. 4 daňového řádu.

[6] K tomu předeslal, že si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu o možnosti odchýlit se od jím vysloveného právního názoru pouze výjimečně, nejde-li o tzv. individuální (konkrétní) závaznost instančního typu a za předpokladu, že svůj odlišný právní názor podepře komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací. Tu v napadeném rozsudku poskytl.

[7] Krajský soud předně poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Afs 76/2012 – 28 (dále také jen „rozsudek pátého senátu“), na niž navazují i veškerá pozdější rozhodnutí. Z ní vyplývá, že možnost neomezeného přístupu k datové schránce kdykoliv a odkudkoliv představuje odlišnost při doručování do ní oproti doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Ustanovení § 33 odst. 4 daňového řádu o počítání času v případě doručení do datové schránky tzv. fikcí se proto nepoužije. Upozornil, že stejné závěry zastává i odborná literatura (Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 137) a obdobně se vyslovil i poradního sbor ministra vnitra ke správnímu řádu v závěru č. 93 ze dne 11. 6. 2010 (dále je „závěr č. 93“), jehož se dovolává i rozsudek pátého senátu.

[8] Krajský soud však současně poukázal na skutečnost, že Nejvyšší soud ve stanovisku svého pléna ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015, dospěl k závěru opačnému ve vztahu k doručování do datové schránky v občanském soudním řízení a v trestním řízení a dovodil, že obvyklá pravidla o počítání času (§ 57 o. s. ř. či § 60 odst. 1 až 3 trestního řádu) se použijí i v případě doručování do datové schránky. Lhůta stanovená v § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen zákon č. 300/2008 Sb.), je lhůtou procesní, což není sporné, současně však uvedené ustanovení neupravuje běh lhůt a způsob počítání času. Není zde tudíž žádný důvod, pro který nelze použít pravidlo o počítání času podle obou shora uvedených procesních předpisů.

[9] Krajský soud svoje úvahy doprovodil též odkazem na nález pléna Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, v němž se uvedený soud vyjádřil k otázce počítání času v souvislosti se lhůtou vyplývající z čl. 50 odst. 1 Ústavy, z něž citoval. Na základě všech výše uvedených skutečností krajský soud shrnul, že *„na počítání lhůty uvedené v § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, se vztahuje pravidlo pro počítání času uvedené v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu a v § 33 odst. 4 daňového řádu, jakož i v § 40 odst. 3 soudního řádu správního.“*

[10] Tyto závěry krajský soud dále rozvedl historickým exkurzem do dřívější právní úpravy počínaje vládním nařízením č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů, až po § 40 správního řádu, a zmínil i pravidla o počítání času podle § 14 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, včetně platné právní úpravy obsažené v § 33 odst. 4 daňového řádu, o jehož aplikaci se zde jedná. Krajský soud citoval zákonnou dikci jednotlivých norem upravujících počítání času a shrnul, že pravidla o počítání času v nich zakotvená, ať již se jedná o právní úpravu platnou, či historickou, jsou obdobná a nikterak zásadně se neliší.

[11] Na základě všech těchto skutečností nakonec krajský soud vyslovil nesouhlas se závěrem o odlišnosti doručování do datové schránky oproti doručování poštou, k němuž dospěl pátý senát v rozsudku č. j. 5 Afs 76/2012 - 58. Uvedená odlišnost totiž není podle krajského soudu nejpodstatnější a nelze mechanicky spojovat počítání času s přístupností dodacího či podacího místa. Krajský soud zdůraznil i rozložení času většiny osob na dobu pracovní a dobu odpočinku a shledal, že pravidlo o počítání času nemá být závislé na tom, zda určitá osoba má či nemá přístup k dodacímu (či podacímu) místu. Podstatné naopak je, aby i když takový

pokračování

přístup má, nebyla nucena se ve dnech pracovního klidu či ve svátek do datové schránky přihlašovat a mohla tak učinit až v nejbližší následující pracovní den.

[12] Použití pravidla o počítání času podle § 33 odst. 4 daňového řádu v případě doručování do datových schránek v případě fikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. krajský soud odůvodnil i odkazem na princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu. Považoval za nevhodné, aby soudy napříč různými právními odvětvími, včetně soudů vrcholných, uplatnění pravidel o počítání času v případě doručování do datové schránky vykládaly odlišně. I s ohledem na uvedené se tudíž krajský soud přiklonil k úvahám, jež vyjádřil ve stanovisku pléna Nejvyšší soud a zdůraznil přesvědčení o nutnosti revidovat dosud judikaturou Nejvyššího správního soudu zastávaný názor o nemožnosti aplikace pravidla o počítání času vyplývajícího z § 33 odst. 4 daňového řádu v případě fikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb.

III.

[13] Proti napadenému rozsudku se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brání včas podanou kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Stěžovatel předně upozorňuje, že jím zastávané východisko o nepoužití pravidla pro počítání času podle § 33 odst. 4 daňového řádu v případě fikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně právě s rozsudkem č. j. 5 Afs 76/2012 - 28. Zastává názor, že toto pravidlo se použije pouze v případě doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, neboť zde si nelze většinou zásilku ve dnech pracovního klidu vyzvednout. To v případě datových schránek neplatí, neboť při využití tohoto způsobu doručování odpadají objektivní překážky, které plynou právě z doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Adresát má větší prostor k vyzvednutí zásilky (24 hodin po dobu 10 dní) a pokud by měl poslední den lhůty připadnout na „nepracovní“ den či na svátek, který by měl být při počítání času zohledněn, vedlo by to k prodloužení uvedené lhůty a neopodstatněnému rozšíření časového prostoru pro vyzvednutí zásilky. Neopomenutelným je i prvek právní jistoty určení časového okamžiku doručení.

[15] Stěžovatel má za to, že právní úprava doručování do datových schránek je jako celek obsažená v zákoně č. 300/2008 Sb., včetně fikce doručení, proto podle něj nelze § 33 odst. 4 daňového řádu použít. Nejde o *lex specialis* k zákonu č. 300/2008 Sb. Odlišností doručování do datových schránek a prostřednictvím pošty se zabýval i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu v závěru č. 93, z něhož stěžovatel cituje a zdůrazňuje, že přihlášení do datové schránky není úkonem vázaným na lhůtu ve smyslu § 40 odst. 1 správního řádu. Uvedené pravidlo o počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) je přitom totožné s § 33 odst. 4 daňového řádu, o jehož aplikaci se zde jedná. Z toho dovozuje, že posledně uvedené ustanovení se v takovém případě neužije.

[16] Nesouhlasně se stěžovatel vyjadřuje k úvaze krajského soudu, který použití § 33 odst. 4 daňového řádu dovozuje mj. i z rozdělení času většiny lidí na dobu pracovní a dobu odpočinku. Podle stěžovatele právě neomezený přístup k datovým schránkám daleko lépe akcentuje rozvržení pracovní doby a doby odpočinku každé osoby, která má datovou schránku zpřístupněnou, jelikož tato osoba si sama určuje, kdy se do datové schránky přihlásí. Názor krajského soudu má nadto dalekosáhlý dopad do správní praxe zastávané napříč finanční správou, a je proto v rozporu se zásadou jistoty v právních vztazích, resp. se zásadou předvídatelnosti.

[17] To stěžovatel následně opakovaně doplňuje další podpůrnou argumentací. Odkazuje na úvahy vyslovené v usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2011, sp. zn. III. ÚS 1513/11, a v tom kontextu označuje za zpátečnické nikterak nezohlednit specifickou povahu datových schránek jako nově zavedeného nástroje komunikace v rámci elektronizace veřejné správy. Stěžovatel upozorňuje i na specifické postavení subjektů, pro něž je používání datové schránky povinné, a uvádí, že povinnost těchto subjektů pravidelně kontrolovat datovou schránku by měla být samozřejmostí. Odkazuje zde na nálezh Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. II. ÚS 913/14.

[18] Stěžovatel dále zmiňuje institut neúčinnosti doručení upravený v § 17 odst. 5 zákona č. 300/2008 Sb., jehož užití je vázáno na splnění podmínky závažnosti a nezaviněnosti, což je v případě datových schránek značně omezené, a argumentaci doplňuje i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. 3 As 83/2013 - 58. Specifická povaha datové schránky umožňuje přihlásit se do ní z jakéhokoli místa, a použití § 33 odst. 4 daňového řádu na fikci doručení proto není správné.

[19] V dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatel poukazuje i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 1 Afs 400/2018 - 13, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku a v němž kasační soud vyšel při posouzení doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku účastníku z úvahy, že k jejímu doručení došlo fikcí dne 30. 12. 2018, což byla neděle. K tomu stěžovatel doplňuje i odkaz na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 19. 9. 2014, č. j. 8 As 118/2014 - 46, v němž tento soud uzavřel, že v případě nabytí právní moci, které je vázáno pouze na doručení, se neuplatní § 40 odst. 3 s. ř. s. a rozhodnutí může nabýt právní moci i mimo pracovní den.

[20] Ve třetím doplnění kasační stížnosti stěžovatel upozorňuje na expertní příspěvek Mgr. Adély Šianské „Doručování do datové schránky a fikce doručení“ dostupný v systému ASPI, v němž se pisatelka neztotožňuje s úvahami krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku, vyzdvihuje specifickou povahu doručování do datových schránek a existující povinnosti subjektů datovou schránku kontrolovat.

IV.

[21] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí s úvahami obsaženými v napadeném rozsudku a pokládá je za správné. Upozorňuje na to, že krajský soud přinesl právní názor odlišný od stávající judikaturní linie Nejvyššího správního soudu, tento podpořil komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, s níž se však stěžovatel v kasační stížnosti nevypořádal, nýbrž pouze odkázal na rozsudek č. j. 5 Afs 76/2012 - 29 a zdůraznil argument neomezeného přístupu k datové schránce vycházející z teze, že doručování do datové schránky se tím zásadně odlišuje od doručování poštou.

[22] Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že ani Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 76/2012 - 29 neodůvodnil, proč se na fikci doručení podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., nevztahují obecná pravidla pro počítání času. Dodává, že závěr č. 93 má v daném případě nulovou právní a argumentační závaznost s tím, že se vztahuje k § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy netýká se § 33 odst. 4 daňového řádu, jenž je nyní aplikován. Přes podobnost obou norem je mezi jejich jazykovým vyjádřením značný rozdíl. Uvedený závěr č. 93 je nadto v rozporu se závěry vyplývajících z rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 9 As 55/2009 - 45.

pokračování

[23] S odkazem na nálezný pléna Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, a na princip právní jistoty a bezrozpornosti právního řádu zastávaný i v judikatuře Nejvyššího správního soudu není i podle žalobkyně žádoucí, aby použití obdobného pravidla (pravidla pro počítání času) bylo vykládáno odlišně Nejvyšší správním soudem a Nejvyšší soudem. Vedlo by to k narušení právní jistoty adresátů práva a jejich důvěry v právo. Za chybný a vnitřně rozporný považuje i názor stěžovatele, že § 33 odst. 4 daňového řádu není *lex specialis* k zákonu č. 300/2008 Sb., a proto se uvedené pravidlo neuplatní. V kontrastu s tímto tvrzením totiž stěžovatel na druhou stranu tvrdí, že pro počátek a konec běhu dané lhůty se použije pravidlo vyplývající z § 33 odst. 2 daňového řádu.

[24] Nakonec se žalobkyně vyjadřuje k praxi daňových orgánů a uvádí, že pro počítání lhůty k podání řádného daňového přiznání (k dani z příjmů či dani z přidané hodnoty), nebo k podání kontrolního hlášení daňové orgány pravidlo zakotvené v § 33 odst. 4 daňového řádu používají a nevychází z argumentu neomezeného přístupu do datové schránky. Tedy v uvedených případech vychází z toho, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli či svátek, pak posledním dnem lhůty (pro podání daňového přiznání či kontrolního hlášení) je nejbližší následující pracovní den.

[25] Ze všech uvedených důvodů považuje žalobkyně kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby věc byla postoupena rozšířenému senátu k rozhodnutí a následně aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[26] Čtvrtý senát po předběžné poradě dospěl k závěru, že argumentaci, již krajský soud poskytl v napadeném rozsudku, je třeba přisvědčit. Z výše uvedeného je však zřejmé, že se jedná o argumentaci, jež je v rozporu s názory dosud zastávanými judikaturou Nejvyššího správního soudu. Je tudíž na místě věc předložit k posouzení rozšířenému senátu v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s.

[27] Jak již výše uvedeno, spornou je zde otázka, zda se v případě fikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. při doručování do datových schránek použije pravidlo pro počítání času zakotvené v § 33 odst. 4 daňového řádu. Čtvrtý senát zastává názor, že tomu tak je, a v tomto ohledu tudíž souzní s argumentací vyjádřenou v napadeném rozsudku.

[28] Ta je však nesouladná s dosavadní rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, která vychází z opakovaně zmiňovaného rozsudku pátého senátu. V něm tento senát uvedl, že závěry předcházející judikatury [prezentované např. rozsudky ze dne 27. 5. 2010, č. j. 9 As 55/2009 - 45, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 As 78/2009 - 76, nebo též usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. ÚS II. ÚS 157/03, podle nichž při posouzení okamžiku doručení fikcí - v případech starého i nového správního řádu - se použije interpretace zákona pro účastníka příznivější, a proto i přes nedůsledné rozlišování doby a lhůty nastanou účinky doručení vždy až následující den, případně-li konec lhůty (resp. úložní doby označené za lhůtu) na sobotu, neděli nebo svátek] „*platí pouze v případě doručování poštou, nikoliv při doručování do datové schránky, neboť je zde třeba vycházet ze zásadní odlišnosti od doručování poštou, a to z neomezeného přístupu k datové schránce.*“

[29] K tomu pátý senát odkázal na závěr č. 93 (byť jej nesprávně označil jako závěr ze dne 14. 12. 2009, č. 84/2009). Podle něj „*[v]e smyslu § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů nepřiblíží-li se do datové schránky osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu, ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručení posledním dnem této lhůty. Zákon o elektronických úkonech*

a autorizované konverzi dokumentů používá v uvedeném ustanovení pojmu lhůta, stejně jako zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v § 24 odst. 1. Vystává tedy otázka, zda se při počítání této lhůty uplatní pravidla pro počítání času uvedená v § 40 odst. 1 správního řádu, zejména v odst. 1 písm. c) - případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den. Ve vztahu k § 24 odst. 1 správního řádu se touto otázkou zabýval poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu, který dospěl k závěru (jedná se o závěr č. 1/2005), že lze s ohledem na dosavadní praxi a judikaturu doporučit počítání této lhůty podle pravidla obsaženého v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Poradní sbor však v odůvodnění závěru připouští i možnost odlišného výkladu. Vyřednutí uložené písemnosti (přihlášení do datové schránky) není úkonem vázaným na lhůtu ve smyslu uvozovací věty k § 40 odst. 1 správního řádu, tento úkon může být učiněn i po uplynutí lhůty 10 dnů. Výklad příznivější pro adresáty veřejné správy byl poradním sborem doporučen s ohledem na judikaturu, která zohledňovala možnosti faktického převzetí písemnosti. Tento aspekt však v případě doručování prostřednictvím datové schránky odpadá, neboť přihlásit se do datové schránky je možné kdykoli. Na základě této skutečnosti a rovněž z důvodu, že přihlášení do datové schránky není úkonem vázaným na lhůtu ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 správního řádu, lze učinit závěr, že pro počítání lhůty 10 dnů podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. se pravidlo vyplývající z § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu neuplatní a fikce doručení nastoupí desátý den ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky adresáta, bez ohledu na to, zda poslední den této lhůty připadl na pracovní den, sobotu, neděli nebo svátek. V opačné situaci, tedy při provádění úkonů vůči orgánu veřejné moci, je úkon učiněn již okamžikem dodání do datové schránky (a to i v případě, že se jedná o sobotu, neděli či svátek).“

[30] Na základě těchto východisek (a dále též s odkazem na usnesení ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79, v němž se však Nejvyšší správní soud zabýval určením okamžiku doručení do datové schránky účastníkem soudu, tedy zcela jinou právní otázkou) dospěl pátý senát k závěru, že „na počítání lhůty podle § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů se nevztahuje pravidlo pro počítání času uvedené v § 33 odst. 3 (správně odst. 4 – poznámka soudu) daňového řádu. Nepřihlásí-li se do datové schránky osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu, ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručení posledním dnem této lhůty, a to i v případě, že případně konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek.“ Zjevně se tedy přiklonil k závěrům poradního sboru ministra vnitra č. 93 citovaným výše, byť ty jsou vysloveny nikoliv striktně a bezpodmínečně (srov. slova „lze učinit závěr...“).

[31] Z úvah vyslovených pátým senátem vyšly v následující judikatuře i další senáty Nejvyššího správního soudu, a to jak ve věcech, v nichž posuzovaly fikci doručení v případě doručování prostřednictvím datové schránky v řízeních podle správního řádu [tedy při aplikaci § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. ve spojení s jeho § 40 odst. 1 písm. c)], tak i v případech, kdy se jednalo o doručování rozhodnutí soudů ve správním soudnictví do datové schránky účastníka (§ 42 odst. 1 s. ř. s.), tedy pravidla pro počítání času vyplývala z § 40 odst. 3 s. ř. s.

[32] První skupinu případů reprezentuje například rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 46/2015 - 43, v němž desátý senát posuzoval okamžik uplynutí úložní doby podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Blíže se však k nastolené otázce nevyjádřil, jelikož shledal, že „[r]ozřešení uvedeného problému nebylo ovšem pro rozhodnutí ve věci samé klíčové (...). I proto nepovažoval zdejší soud za důležité rozporovat závěr krajského soudu opírající se - byť nikoliv výslovně - o existující judikaturu Nejvyššího správního soudu, a mohl jeho úvahu o doručení již 19. 7. 2014 (sobota – poznámka soudu) fikci ve stěžovatelově věci aprobovat bez potřeby předkládat právní názor na tuto otázku rozšířenému senátu postupem dle § 17 s. ř. s.“

[33] Druhou skupinu případů, v nichž se jednalo o doručování do datové schránky v soudním řízení správním lze dokumentovat například usnesením ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Afs 400/2018 - 52, v němž se jednalo o doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku.

pokračování

První senát v něm nepochyboval o tom, že poslední den úložní doby (slovy zákona „lhůty“) této zásilky připadl na neděli. Stejně tak k věci přistoupil i třetí senát v rozsudku ze dne 7. 5. 2014, č. j. 3 As 83/2013 - 58. V něm se jednalo o posouzení doručení výzvy k oznámení, zda účastník bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Zde poslední den úložní doby zásilky doručované do datové schránky připadl na sobotu.

[34] Nutno dodat, že v žádném z těchto případů nebyla otázka použití pravidel o počítání času (ať již podle správního řádu či podle soudního řádu správního), tedy možnost uplynutí úložní doby v sobotu, neděli či svátek nastolena jako sporná. Jednotlivé senáty Nejvyššího správního soudu ji řešily jen jako otázku „předběžnou“ a závěr o tom, že tato úložní doba skončí vždy uplynutím desátého dne ode dne dodání písemnosti do datové schránky adresáta bez ohledu na to, o jaký den v týdnu se jedná, v podstatě vyjadřovaly implicitně tím, že nepochybovaly o nastoupení fikce doručení i v jiné než pracovní dny (sobotu, neděli či svátek) ve shodě s rozsudkem pátého senátu.

[35] Závěry pátého senátu reflektovala ostatně i odborná literatura (viz krajským soudem odkazovaný komentář ke správnímu řádu - srov. odst. [7]) a hlásí se k nim i autorka článku, na nějž poukázal stěžovatel v posledním doplnění kasační stížnosti, Andrea Šianská (dostupný v ASPI pod číslem LIT260637CZ).

[36] Čtvrtý senát však nepovažuje důvody, z nichž pátý senát ve svém rozsudku vyšel při formulaci citovaného závěru, za dostatečné k tomu, aby v případě doručování do datových schránek bylo použití pravidla o počítání času nahlíženo odlišně od případů, v nichž je doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Přitom právě odlišnost těchto dvou způsobů doručování, resp. jejich dosažitelnost v čase (ale i v místě) pro jednotlivé adresáty - účastníky řízení - je podle rozsudku pátého senátu klíčovým východiskem.

[37] Podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., *přihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 (která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu) ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručení posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení.*

[38] Je zřejmé, že citované ustanovení upravuje délku doby uložení zásilky dodané do datové schránky (a používá přitom pro úložní dobu termín „lhůta“). Neobsahuje však žádné pravidlo řešící situaci, v níž konec této „lhůty“ připadne na sobotu, neděli či svátek.

[39] Již nyní je třeba uvést, že úvahy obsažené v závěru č. 93 [zabývající se fikcí doručení do datové schránky podle § 17 odst. 4 podle zákona č. 300/2008 Sb. ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu], jež takřka v úplnosti pátý senát ve svém rozsudku přejal, jsou v posuzované otázce poněkud rozporuplné či přinejmenším ne zcela jednoznačné. Na straně jedné odkazují na závěr poradního sboru ministra vnitra č. 1/2005, jenž se zabýval pravidly počítání času v souvislosti s doručováním prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a nastoupení fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. Tento závěr doporučil pravidla o počítání času aplikovat, neboť to považoval za příznivější pro adresáty veřejné správy a respektující i možnosti faktického převzetí písemností jejich adresáty. Připustil však i možnost odlišného výkladu. Právě toho následně využil poradní sbor v závěru č. 93, v němž poukázal na skutečnost, že do datové schránky je možné se přihlásit kdykoliv. Tudíž učinil úvahu o neuplatnění pravidla pro počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě fikce doručení do datové schránky podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. Kromě zmíněné neomezené možnosti přístupu do datové schránky vzal závěr č. 93 v potaz i to, že přihlášení se do datové schránky není vázáno na lhůtu. Pro úplnost lze dodat, že pravidlo o počítání času

podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu se nikterak zásadně neliší od pravidla obsaženého v § 33 odst. 4 daňového řádu, o jehož použití se nyní jedná.

[40] Jak ale přiléhavě poukázal krajský soud v napadeném rozsudku, skutečnost, že přihlášení do datové schránky není vázáno na lhůtu, je bez významu v rámci podpory argumentace zastávané pátým senátem, jelikož také v případě doručování prostřednictvím pošty není přijetí písemnosti úkonem vázaným na lhůtu, a přesto se v takovém případě pravidla o počítání času pro fikci doručení uplatní, o čemž se nepochybuje (viz např. rozsudky ze dne 27. 5. 2010, č. j. 9 As 55/2009 - 45 či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 As 78/2009 - 76).

[41] Jediný faktický argument pro výklad zastávaný pátým senátem tak představuje skutečnost, že datová schránka je neomezeně přístupná. Právě v tom spatřuje pátý senát odlišnost oproti doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a důvod pro nepoužití pravidel o počítání času podle § 33 odst. 4 daňového řádu.

[42] Tato dílčí „odlišnost“ je však podle čtvrtého senátu nedostatečná pro rozdílný přístup k aplikaci pravidel pro počítání času v případě fikce doručení u datových schránek oproti doručování skrze provozovatele poštovních služeb. Tak jako systém datových schránek nemusí být bezpodmínečně přístupný kdykoliv (ať již nefunkčnost spočívá v jakýchkoliv příčinách), provozovatel poštovní služby naopak může být v některých případech dostupný „kdykoliv“, tedy i ve dny pracovní klidu (soboty, neděle) či ve svátek (viz například tzv. Hlavní pošta v městě Brně). Jistě jsou to výjimky, ty však dokumentují, že pouhá neomezenost přístupu do datových schránek je kritériem, jež není způsobilé založit bezvýjimečné důvody odlišného použití pravidel o počítání času v případě fikce doručení do datové schránky oproti doručení poštou.

[43] Ono pátým senátem zmíněné hledisko o možnosti přístupu do datové schránky kdykoliv (a v souladu s již citovaným rozsudkem č. j. 3 As 83/2013 - 58 také kdekoliv), proto nemůže být rozlišujícím kritériem pro posouzení možnosti použití pravidla o počítání času podle § 33 odst. 4 daňového řádu v případě fikce doručení do datové schránky. V tomto směru lze upozornit na cíl či účel právní úpravy obsažené v zákoně č. 300/2008 Sb., jak je vyjádřen v důvodové zprávě k němu. *„Cílem zavedení institutu datových schránek pro doručování je přiblížení orgánu veřejné moci občanovi prostřednictvím elektronických nástrojů, zefektivnění komunikace mezi občanem a orgánem veřejné moci a komunikace mezi orgány veřejné moci. Pokud orgány veřejné moci efektivně využijí skutečnosti, že jim bude doručováno v elektronické formě, bude důsledkem navrhované úpravy rovněž zefektivnění práce s dokumenty v rámci jednotlivých těchto orgánů.“*

[44] Má-li být cílem větší efektivita, přiblížení adresátů orgánům veřejné moci či i jisté usnadnění komunikace s těmito orgány, není jistě žádoucí, aby toho bylo dosahováno cestou, kterou nelze beze všech pochyb očekávat, která je z hlediska obecně přijímaných a adresáty právních norem vnímaných tradičních institutů či pravidel neobvyklá, aniž je to výslovně v právní normě vyjádřeno (i to je požadavek, který zdůraznil Ústavní soud ve svých nálezech citovaných výše). Ostatně důvodová zpráva k zákonu č. 300/2008 Sb. také uvádí, že *„[i]nformační systém datových schránek však musí uživatelům nabídnout takový komfort, aby způsob jeho využívání byl pro uživatele přívětivý, zřetelně jim nabízel výhodnější formu komunikace a zároveň zaručoval takovou úroveň bezpečnosti, která je nejméně srovnatelná a aplikacemi, které si již naučili využívat a důvěřovat jim (například elektronické bankovníctví).“* Onen komfort, byť zde je míněn zjevně zejména z hlediska dostupnosti a snadné použitelnosti datových schránek, je však třeba chápat i tak, že při absenci výslovného znění zákona adresát není nucen se zamýšlet nad tím, zda a jakým způsobem budou v případě doručování do datových schránek uplatňována zavedená a napříč právními odvětvími identicky a zcela samozřejmě používaná pravidla, jako jsou i pravidla o počítání času. Benefit datových schránek, spočívající v tom, že komunikace skrze

pokračování

ně by měla být pro fyzické či právnické osoby veskrze výhodná a komfortní, se totiž vytrácí za předpokladu, že orgány veřejné moci bez opory v zákonné úpravě odmítají použít tradiční pravidla o počítání času, užívaná po staletí, resp. je užívají odlišně, než jak je obvyklé. Nadto není taková odlišnost ze zákona č. 300/2008 Sb. patrná.

[45] Je tudíž třeba vyjít z výkladu, jenž je pro účastníka (osoby disponující oprávněním k přístupu do datové schránky), příznivější v případě, že by se nabízely dvě možné varianty výkladu. Účastník řízení disponující datovou schránkou legitimně očekává, že v právu obvyklá pravidla o počítání času užívaná shodně či obdobně napříč právními odvětvími, budou shodně či obdobně užitá též bez ohledu na skutečnost, zda je mu zásilka orgánu veřejné moci doručována prostřednictvím datové schránky či provozovatele poštovních služeb. Opak nedává žádný smysl.

[46] Čtvrtý senát souhlasí s krajským soudem, který svoji argumentaci založil mimo jiné na výkladu, jenž ke shodné otázce (byť na půdorysu doručování v civilních či trestních věcech) vyjádřil Nejvyšší soud ve svém stanovisku ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015. Zde dovedl, že „[l]hůta uvedená v § 17 odst. 4 zák. č. 300/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je lhůtou procesní, jejíž běh se při doručování písemností v občanském soudním řízení počítá podle § 57 odst. 1 a 2 o. s. ř. a při doručování písemností v trestním řízení podle § 60 odst. 1, 2 a 3 tr. ř.“

[47] Nejvyšší soud si při formulaci citovaného závěru byl vědom rozsudku pátého senátu (aniž jeho závěry podrobil jakékoliv analýze), proti nim však postavil názor opačný, který pro účely civilního řízení dříve vyslovil Krajský soud v Ostravě v usnesení ze dne 12. 7. 2013, sp. zn. 11 Co 393/2013. K němu se (byť opět bez bližšího zdůvodnění) přiklonil a rozšířil jeho použitelnost nejen na případy fikce doručení do datové schránky při doručování podle občanského soudního řádu, ale i v řízení trestním.

[48] Jakkoliv Nejvyšší správní soud není zásadně vázán judikaturu Nejvyššího soudu, v případě nyní posuzované sporné otázky je na místě názory na problematiku použití pravidel o počítání času při doručování do datových schránek a fikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. sjednotit napříč jednotlivými právními odvětvími. Důvod je nasnadě. Ať již jde o doručování do datové schránky v tom či onom řízení, stále se jedná o doručování, jež má svůj základ v právní úpravě obsažené v zákoně č. 300/2008 Sb., zde konkrétně v § 17 odst. 4 uvedeného zákona. Tato právní úprava přitom neobsahuje vlastní pravidla pro počítání času. Jakkoliv se v jednotlivých procesních předpisech mohou tato pravidla mírně co do jazykového vyjádření odlišovat, základní teze, z níž všechny vycházejí [srov. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, § 40 odst. 3 s. ř. s., § 57 odst. 2 o. s. ř., § 60 odst. 3 trestního řádu] stanoví, že v případě, že lhůta končí v sobotu, neděli (resp. dny pracovního klidu) či svátek, poslední den této lhůty připadne na nejbližší následující pracovní den.

[49] Čtvrtý senát tak neshledává žádný rozumný důvod, proč by v daňovém řízení (resp. vůbec ve správním řízení v obecném slova smyslu, tedy daňové řízení nevyjímaje), potažmo i v soudním řízení správním nemělo být na použití pravidla o počítání času při doručování do datových schránek nahlíženo shodně. Tedy připustit jejich použití a v rámci fikce doručení při doručování do datové schránky považovat za poslední den lhůty (případně-li na sobotu, neděli či svátek) nejbližší následující pracovní den.

[50] Tato pravidla a jejich použití ostatně zmínil již Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 17. 12. 1997, Pl. ÚS 33/97, jenž se zde zabýval lhůtou upravenou v čl. 50 odst. 1 Ústavy a v té souvislosti i pravidly pro počítání času, která v Ústavě také nejsou obsažena. Za zmínku stojí zde vyjádřená úvaha, že „[m]ezi tyto obecně uznávané právní principy bez jakékoli pochybnosti patří

v oblasti práva ústavního pravidla počítání času, jak jsou v evropském právním myšlení srozumitelné a smysluplně vymezena od dob římských. Tato skutečnost ústavadárci, resp. zákonodárci, nijak nebrání, aby, pokud uzná za vhodné, vymezil počítání času výslovně odlišným způsobem." (důraz přidán).

[51] Z toho, co bylo výše uvedeno, je zjevné, že v případě doručování do datových schránek zákonodárce nejen, že neupravil pravidla o počítání času v zákoně č. 300/2008 Sb. jinak, ale neupravil je zde vůbec. Není pochyb o tom, že v takovém případě právě i ve shodě s výše citovaným nálezem pléna Ústavního soudu je na místě použít principy či pravidla o počítání času, která se v základních procesních předpisech (viz výše) nikterak výrazně neodlišují.

[52] Má-li totiž, slovy Ústavního soudu, být smyslem právního institutu lhůty snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích nebo urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů, pak skutečnost, že datová schránka je přístupná neomezeně, tedy kdykoliv (a také kdekoliv), nemůže použití pravidel o počítání času ovlivnit. Nyní se tento argument jeví o to více významný, pokud se v občanském soudním řízení či v řízení trestním pravidla pro počítání času v případě fikce doručení vyplývající z § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. použijí v souladu se stanoviskem pléna Nejvyššího soudu. Měla-li by se však témuž adresátu písemnost doručovat do datové schránky v daňovém (či obecně správním) řízení nebo soudním řízení správním, aniž se obdobná pravidla pro počítání času uplatní, o jakém snížení entropie to tedy svědčí?

[53] Nelze samozřejmě přehlédnout ani již zmíněné a žalobkyní i krajským soudem naznačené hledisko předvídatelnosti práva a právní jistoty účastníků řízení. Tato kritéria jsou bezvýhradně zastávána jak v judikatuře Nejvyššího správního soudu, tak jsou setrvale zdůrazňována i Ústavním soudem. Ten v nálezu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06, vyslovil, že „*mezi základní principy právního státu patří princip předvídatelnosti zákona a vnitřní bezrozpornosti práva.*“ V další judikatuře také upozornil na to, že „*materiální právní stát stojí mimo jiné na důvěře občanů v právo a právní řád. Stabilitu práva, právní jistotu jednotlivce a v konečném důsledku též míru důvěry občanů v právo a v instituce právního státu jako takové proto ovlivňuje i to, jakým způsobem orgány aplikující právo, tedy především soudy, přistupují k výkladu právních norem. Princip rovnosti před zákonem pak znamená, že zákony by se měly vykládat pro všechny případy splňující stejné podmínky stejně*“ (viz např. nálezy ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 3324/15 či ze dne 20. 9. 2006, sp. n. II. ÚS 566/05). V dalším nálezu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, pak Ústavní soud zdůraznil, že „*[z]e systémové povahy právního řádu vyplývá, že jeho jednotlivé součásti (subsystémy i prvky) vstupují do určitých funkčních vazeb. Z toho se podává přirozený požadavek, aby interpret určitého ustanovení právního předpisu neomezoval svůj rozhled toliko na jedno či několik ustanovení, ale aby jej chápal jako část celku (systému), která s ohledem na principy jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu vytváří s jeho ostatními částmi logický, resp. logicky souladný významový celek. Součástí systémového chápání právního řádu je i respektování toho, že různé právní předpisy upravují instituty, které jsou společné celému právnímu řádu, či alespoň několika jeho odvětvím, a jež byly doktrínou důkladně teoreticky propracovány; v takovém případě je nezbytné vycházet při jejich používání z doktrinárních závěrů a z rysů, které jsou jim společné. (...) Každý právní institut ovlivňuje právní odvětví, jehož je součástí, avšak na druhou stranu toto právní odvětví přizpůsobuje právní institut svým funkcím a své povaze. Proto se může institut uplatňující se v různých odvětvích obsahově odlišovat; nemůže však jít o odlišnosti natolik velké, aby tím byly popřeny základní pojmové znaky konkrétního právního institutu, neboť pak by samozřejmě nešlo o ten samý, ale o jiný právní institut.*“

[54] I uvedené úvahy tak potvrzují správnost závěru, jež shodně s napadeným rozsudkem zastává i čtvrtý senát. Smysl, účel i funkce doručování do datových schránek je zjevný. Zjednodušení, urychlení či zefektivnění činnosti orgánů veřejné moci v procesu doručování, včetně poskytnutí většího komfortu pro adresáty písemností. Není však rozdílu,

pokračování

zda se tito adresáti pohybují v tom či onom procesním prostředí. K rozlišení není žádný důvod, naopak je to nežádoucí a v rozporu s výše zmíněnými principy právního státu.

[55] Jistě by zde mohlo hrát roli ono odlišení „lhůty“ a „doby“, na což poukázal i závěr č. 93. Tomuto rozlišení se Nejvyšší správní soud věnoval již ve zmíněném rozsudku č. j. 9 As 55/2009 - 45 a shledal, že zákonodárce toto rozlišení nečiní důsledně, a proto se z hlediska uplatnění pravidel pro počítání času v případech, kdy se podle právní teorie jedná o dobu, kterou ale zákon označuje za lhůtu, má provést výklad pro účastníka příznivější.

[56] Ani Ústavní soud či Nejvyšší soud toto rozlišení (lhůty a doby) z hlediska posouzení možnosti použití pravidel pro počítání času v jednotlivých procesních předpisech v souvislosti s fikcí doručení nepovažují za podstatné [viz citace výše, resp. viz též nálezný Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 157/03, týkající se počítání lhůt a fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu (tj. doručení poštou) ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) téhož zákonu].

[57] Jakkoliv tedy právní teorie rozlišuje mezi „dobou“, kterou je časový interval, s jehož uplynutím spojuje právo určitý následek, a to bez ohledu na to, je-li v této lhůtě něco vykonáno a „lhůtou“, která představuje časový úsek stanovený k provedení úkonu, nyní aplikovaný § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., stejně jako i 24 odst. 1 správního řádu či např. § 49 odst. 4 o. s. ř., nebo § 40 odst. 3 s. ř. s., přesto používají i v případě časového intervalu, který je z hlediska právní teorie „dobou“ termín „lhůta“. V takovém případě se beze zbytku mohou uplatnit závěry opakovaně zmíněného rozsudku č. j. 9 As 55/2009 - 45. Ty jsou, byť vysloveny na půdorysu § 24 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, v tomto ohledu zobecnitelné. Fikce doručení je tak napříč jednotlivými právními odvětvími pojímána identicky (nejvýše s rozdílem délky „doby“, po jejímž uplynutí fikce doručení nastane), a to aniž se rozlišuje způsob doručování (poštou, datovou schránkou). Argument, podle něž je třeba na fikci doručení v případě datových schránek hledět jinak a nepoužít pravidla o počítání času podle § 33 odst. 4 daňového řádu proto, že v případě § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. se nejedná o lhůtu, ale dobu (z čehož mimo jiné vychází závěr č. 93), nemá žádnou relevanci.

[58] Nakonec za povšimnutí hodné považuje čtvrtý senát i další hledisko, jež krajský soud v napadeném rozsudku zmínil. Jedná se o rozlišení času většiny lidí (jež tvoří i další právní entity – právnické osoby) na čas pracovní a čas odpočinku (pracovního klidu). Má-li být užívání datových schránek pro tyto osoby (fyzické a právnické) komfortem a zjednodušením, není důvodu na ně klást požadavek přístupu do datových schránek ve dnech, jež jsou pro ně pravidelně dny odpočinku, jen proto, že datová schránka je přístupná kdykoliv, a činit tak z doby odpočinku též dobu pracovní, jelikož se zde neuplatní jinak obvyklá pravidla pro počítání času.

[59] Lichá je přitom stěžovatelova obava, že se v důsledku použití pravidel pro počítání času podle § 33 odst. 4 daňového řádu vytratí právní jistota adresátů, jimž je doručováno do datové schránky. Je tomu právně naopak. Účastník legitimně očekává, že pokud si zásilku doručovanou poštou nemusí vyzvednout (i kdyby mohl) v sobotu, neděli či svátek, nemusí tak činit (být jen cestou přihlášen na počítači) ani v případě, je-li mu doručováno prostřednictvím datových schránek.

[60] Také proto čtvrtý senát nepovažuje kritérium neomezené dosažitelnosti datových schránek za to, které by mělo být použito pro vyslovení konečných závěrů v otázce použití § 33 odst. 4 daňového řádu v případě fikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. Jinou věcí je, že žádný zákon nezakazuje, aby se disponent datové schránky přihlásil ke zjištění

jejího obsahu i v den, který je jinak pravidelně určen pro odpočinek (sobota, neděle). Je však podstatný rozdíl, je-li to svobodné rozhodnutí tohoto adresáta, či zda je k tomu nepřímou nucen výkladovou praxí daňových (či obecně správních) orgánů, bez výslovné opory v platné právní úpravě. To jistě není žádoucí a k žádné právní jistotě to ani nevede. Jinými slovy, osobě oprávněné k přístupu do datové schránky nelze klást překážky v její svobodné volbě, aby se sama kdykoliv, s vědomím účinků, jež s tím zákon č. 300/2008 Sb. spojuje (doručení písemnosti), do datové schránky přihlásila. Bez výslovné zákonné úpravy však nelze tomuto adresátu být nepřímou uložit povinnost přihlášení se do datové schránky v jiný než obvyklý pracovní den jen proto, že jinak obvyklá pravidla pro počítání času se v případě doručování do datových schránek nepoužijí, aniž to zákon výslovně stanoví.

[61] S ohledem na výše uvedené tudíž čtvrtý senát předkládá rozšířenému senátu v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. k zodpovězení otázku, zda se v případě doručování do datové schránky účastníka řízení fikcí podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb. uplatní pravidlo pro počítání času zakotvené v § 33 odst. 4 daňového řádu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Filip Dienstbier, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Petr Mikeš, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil, JUDr. Karel Šimka. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právním otázkám předkládaným rozšířenému senátu.

V Brně dne 7. července 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu